

Den positiva uppfattningen om livet – Oräddhet att älska – Balansen mellan aktivitet och passivitet

Välkomna, mina käraste vänner. Var välsignade, var och en av er. Välsignad vare denna stund.

Jag vill tala om tre ämnen: en positiv uppfattning om livet och universum som rymmer ett gott öde för mänskligheten, friheten och oräddheten att älska, samt en sund balans mellan aktivitet och passivitet. Alla dessa bildar en helhet som utgör grunden för en harmoni med dig själv och med livet och därigenom för att förverkliga dig själv. Alla tre är beroende av att ditt innersta centrum väcks och aktiveras, kärnan som vi kallar det verkliga jaget.

Så länge egot utgör den enda drivkraften i en persons liv är det omöjligt att ha förtroende för livets välvilliga natur, det är omöjligt att vara orädd var gäller att älska och det är omöjligt att upprätta en sund balans mellan aktivitet och passivitet. Låt oss titta närmare på detta.

En sund uppfattning om livet innebär en sanningsenlig uppfattning om livet. Och en sanningsenlig uppfattning om livet innebär vetskapen om, upplevelsen av livet som fullständigt välvilligt. Närhelst du glider ifrån sanningen, måste du uppleva livet som en fientlig kraft, som något att försvara sig mot. När du på din väg når ditt innersta väsens djupare områden, hittar du alltid på något sätt den här negativa uppfattningen om livet.

Det finns ett direkt samspel mellan dina brister och en negativ uppfattning om livet. Detta samspel fungerar alltid i båda riktningar. På grund av att du drivs och styrs av den destruktiva kraften som sätts i rörelse av din negativa uppfattning om livet, utvidgas dina negativa övertygelser även om du knappt är medveten om dem. Och på grund av dina negativa övertygelser, intar du en försvarsinställning gentemot livet och upprätthåller den destruktiva tendensen.

I det senaste föredraget diskuterade jag nödvändigheten av att transformera karaktärsbrister. Det första steget i riktning mot denna transformation är alltid att bli medveten om bristerna. Detta är inte lätt, men inte heller svårt om man närmar sig det med rätt inställning. När du väl är medveten om dina specifika brister, är nästa steg att förstå orsaken till deras förekomst och varför du håller dig fast vid dem. När du tittar objektivt och djupt, kommer du i vartdera fall att upptäcka att

bristen förmodas avvärja något som du antar kommer att hända dig. Du tar med andra ord ett negativt antagande för givet.

När du väl ser detta är du redo att ta det tredje steget som består i att ifrågasätta giltigheten i detta antagande. Är ditt antagande sant? Vad skulle i själva verket hända om du inte hade den här bristen? Dessa frågor behöver ställas på ett precist sätt. Möjligheten att ditt antagande kan vara falskt behöver allvarligt övervägas. Vidga samtidigt din syn på den aktuella bristens innebörd och dess effekt på andra, oavsett huruvida den bara uttrycks i tankar och känslor eller även i det faktiska beteendet. För att verkligen och uppriktigt vilja lämna en brist, är det viktigt att förstå dess effekt på andra, liksom att ifrågasätta dess skyddande värde. När du inte längre är säker på att bristen skyddar dig och möjligen till och med ser att du skadas snarare än drar nytta av den, när du också ser skadan som den påför andra, då och först då kommer du att vilja placera energin som är investerad i bristen i en ny konstruktiv inställning som kommer att ersätta den gamla, destruktiva inställningen.

Det är på detta sätt transformationen måste ske; sällan, om någonsin, sker den på något annat sätt. Det är omöjligt att transformera något som du inte ens vet om att det existerar. Det är omöjligt att transformera en inställning när du inte vet varför du håller fast vid den, när du ignorerar dess innebörd och dess effekter. Så länge en sådan okunskap, ett sådant överslätande, en sådan vaghet finns, kan transformationen inte ske.

Detta arbete är omöjligt att uppnå utan hjälp från det verkliga jaget, som måste kontaktas direkt och aktiveras av egots förmågor. Utan den hjälpen saknas den nödvändiga energin och uthålligheten. Egots förmågor måste alltid upprätta en kontakt med det verkliga jaget för det nödvändiga seendet och upplysningen.

Låt oss nu titta på oräddhet som en förutsättning för att älska. Alla ni på denna väg har vid ett eller annat tillfälle sett att rädslan för att älska ligger till grund för de flesta mänskliga problem och konflikter. Den kan ta sig olika former hos olika människor; även hos samma person kan den visa sig i olika skepnader vid olika situationer.

Hela världen har i allmänhet varit medveten om kärlekens betydelse sedan urminnes tider. Alla sanningsläror postulerar att kärlek innebär frihet, fred, liv. Avsaknaden av kärlek innebär slaveri, konflikter, död. Den skapar rastlöshet, oro och olycka. Även om alla viktiga andliga läror, inbegripet den moderna vetenskapen i form av psykologi och psykiatri, är överens om detta, finner människor likväl att det är så svårt att ge sig själva helhjärtat och utan rädsla till strömmen som kommer djupt inifrån. Varför? Den naturliga tillvaron är ett tillstånd av kärlek, men människor lyckas täcka över det och förvrida det till många onaturliga och ansträngande former.

Dessa förvriddningar och förvrängningar fjärrar dig från ditt centrum, där kärlek utgör en naturlig, lätt ström som flödar lika graciöst som vilket naturligt fenomen som helst.

När detta flöde hindras är det bara för att du är rädd för det. Det finns många definitioner av kärlek och ni famlar efter dessa definitioner utifrån antagandet att ni behöver definiera och förstå kärleken intellektuellt för att åstadkomma att den kommer in i er själ utifrån. Detta är återigen ett förvridet och felaktigt tillvägagångssätt, för ni behöver inte något begrepp eller någon definition och ni kan definitivt inte frambringa kärlek utifrån. Kärlek existerar i fullkomlig form inom dig.

Den enda användbara definitionen är att vadhelst som främjar enhet, inkludering, expansion, förening och som manifesterar universums välvilliga natur utgör kärlek och upprätthåller kärlek. Vadhelst som ignorerar universums och livets gudomliga och välvilliga natur och som därför rör sig mot uteslutande och separation utgör motsatsen till kärlek.

Motsatsen till kärlek utgör icke-liv: den består av olika grader av död, för det finns många grader av död precis som det finns många grader av liv. Ni är dock rädda för livet, friden och kärlekens frihet och håller fast vid icke-livets separerande krafter som en skyddsanordning.

Det har blivit alltmer angeläget att förstå den här saken, för majoriteten av mina vänner som framgångsrikt arbetar på självförverkligandets väg har nyligen stött på, eller kommer snart att stöta på, något som de hittills helt kan ha blundat för. De har lurat sig att tro att de har kärlek, eller de kan diffust ha upplevt en inre vägran att älska, men aldrig riktigt konfronterat eller verkligen förstått detta faktum om sig själva. Detta gäller nästan aldrig för hela personligheten, förutom för den sinnessjuka. De flesta människor har många områden där de verkligen älskar och är orädda att göra det. Men där det finns problem i det inre och yttre livet, beror dessa på en vägran att älska i vissa avseenden som är specifikt kopplade till dessa problem.

När du får insikt om detta är det ofta användbart att jämföra din vägran att älska med de områden där du faktiskt älskar. Analysen av och jämförelsen mellan båda inställningarna med deras resultat även i ditt yttre liv, kommer att avslöja hur felaktig rädslan för att älska är och hur tryggt, säkert och fördelaktigt det är att älska. En närmare inspektion av områdena där du upptäcker en beslutsamhet att inte älska kommer också att avslöja att motståndet är kopplat till – eller snarare orsakat av – en rädsla för att älska. Denna insikt är avgörande och får inte under några omständigheter slätas över eller försummas i din självkonfrontation. Det är nödvändigt att du precis sätter ord på: ”Här, i det ena eller andra avseendet, älskar jag inte och jag avstår från att vilja älska på grund av att jag är rädd för det.”

I detta läge vet du fortfarande inte varför. Du kanske känner dig bestört, du kanske blir förbryllad, du kanske frågar dig: "Vad är jag rädd för?" Vissa svar kan komma som delvis är giltiga men som delvis också utgör lättvindiga teorier som du kanske finner klichéartade. Kanske presenterar sig ett svar som säger att du är mer sårbar för smärta när du älskar. Och samtidigt, när du säger detta, är det inte riktigt övertygande. När du tänker djupt och ärligt kommer du att behöva erkänna att detta inte alls är sant. Eller du kanske stöter på svaret att du hemfaller åt att vara grym, att du slår ner på andra och på livet som helhet. Detta ligger kanske lite närmare den punkt som du behöver hitta och som också behöver erkännas, accepteras och förstås fullt ut. Men det utgör fortfarande inte hela sanningen.

Man kan inte nå fram till den fulla förståelsen av den här diskussionen utan det tredje ämnet. Innan jag går in på det, vill jag dock påminna om att precis som det är omöjligt att transformera från en negativ till en positiv inställning, uppfattning eller egenskap genom att uteslutande använda egot, utan hjälp från det verkliga jaget, så är det också med kärlek. Kärlek är inte en kvalitet som uppehåller sig i egot. Egot har andra funktioner. Det har funktionen att vilja, urskilja och agera, men det äger inte förmågan att älska. Kärlek är en känsla som helt kommer från det inre väsendet. Det är därför som kärlek inte kan intellektualiseras, begreppsliggöras eller förstås i termer av intellektuella processer, som många människor försöker göra. Det är en känsla som måste tillåtas. Att ge jaget den fulla tillåtelsen att älska innefattar inte bara att förverkliga det inre väsendet, utan också en positiv uppfattning om livet och universum. Om det vore sant att livet är fientligt och berövande, då skulle det i själva verket verkligen vara farligt att älska. Om det emellertid är sant att livet är välvilligt, befriande och givande, om det är för snarare än mot dig, är det inte bara tryggt att älska, utan det är det enda möjliga sättet att vara i frid och harmoni med universum.

Det är alltså absolut nödvändigt, mina vänner, att ni kopplar ihop rädslan för att älska med er negativa uppfattning om livet å ena sidan, samt friheten från rädsla för att älska med en positiv, välvillig uppfattning om och förväntan på livet å andra sidan. Även när du befinner dig i full harmoni med verkligheten och därmed har en bestående tillit inom vissa områden av livet, vilket resulterar i en välutvecklad förmåga att älska, uppstår sällan impulsen att undersöka dessa områden och jämföra dem med dina olyckliga livsupplevelser där precis det motsatta gäller. Detta direkta samspel och orsakssamband måste föras fram i medvetandet och bör observeras så mycket som möjligt.

Det är endast genom att prova som du kan övertyga dig själv om livets positiva natur. Du kommer då att överge avskildheten, separationen, hatet och rädslan. Öppna dig, åtminstone som ett försök; ge dig själv chansen att uppleva livets, och därför mänsklighetens, välvilliga natur, för båda utgör samma sak.

Den tredje medlemmen av denna triad utgör den sunda balansen mellan aktivitet och passivitet. Många av mina vänner har under sitt inre arbetes gång stött på en märklig och oförklarlig avsky för aktivitet och ett lika märkligt och oförklarligt suktnande efter icke-handling. Dessa tendenser är starkare hos vissa människor än hos andra, men i vilken form eller i vilken grad de än visar sig, är det nödvändigt att förstå dem. Detta suktnande efter passivitet innebär att personen känner passiviteten som ett önskvärt tillstånd. Det tycks utlova den frid som många omedvetet förväxlar med varandets tillstånd, medan det aktiva tillståndet representerar en plikt, en svårighet som man är rädd för att man inte kan leva upp till och därför vill undvika. Varför är det så, mina vänner?

Först och främst är det viktigt att förstå att detta är en förvrängning som uppstår ur en dualitet. Felet består i att fragmentariska aspekter av det förenade tillståndet förväxlas och separeras från sina komplementära fragment. I det dualistiska sättet att uppleva livet framstår aktivitet och passivitet som motsatser. Men i det högsta medvetandetillståndets verklighet, varandets tillstånd, blandar sig aktivitet och passivitet. Det är lika sant att säga att det sunda aktiva tillståndet också är passivt och att det sunda passiva tillståndet också är aktivt. Det är bara på den dualistiska nivån som detta tycks vara en motsägelse.

Detta kan bäst demonstreras i er direkta vardag genom att påminna er om att varje sund aktivitet som ni tar er för är avslappnad, enkel och fri från ansträngning, vilket tycks utgöra passiva kvaliteter. I en sund avslappning är den utåtgående agerande rörelsen fri från anspänning och har fridens rytm, så att säga. Fridens rytm kan se ut som passivitet om den är fragmenterad och upplevd som en partikel och inte som helhet.

Vi kan också närma oss den här tanken från andra hållet. När du känner hur du befinner dig i ett sunt passivt tillstånd är det aldrig statiskt eller saknar rörelse. I en sund passivitet – eller i varandets tillstånd – existerar rörelsens aktivitet i universums rytm, samma som fridens rörelse utan anspänning.

Principen om den aktiva-passiva balansen måste råda i varje skaparprocess. En skaparprocess där inte den aktiva och den passiva kraften harmonierar, kompletterar och främjar varandra är otänkbar. Detta gäller för varje sund och målmedveten aktivitet i era liv på det tillvaroplan där ni är verksamma. Till och med de grövre manifestationerna, såsom balansen mellan arbete och fritid, regleras av den här principen, där var och en av dessa synbarliga motsatser rymmer både aktiva och passiva element. Ett arbete som kommer från en frisk organism flödar utan ansträngning, medan en fritid omöjlig kan vara uppflytande och vitaliserande om den är statisk. Om den vore helt statisk, skulle den utgöra död och döden stärker inte; endast livet stärker. Livet måste vara rörelse, som jag har sagt så många gånger.

Under förvrängning och i dualitet framstår aktivitet som rörelse, passivitet som icke-rörelse. Aktiviteten tycks utöva en ansträngning; passiviteten utlovar en lättnad från ansträngning. Vi kommer med andra ord tillbaka till den grundläggande dualiteten av bra kontra dåligt. Den ena aspekten verkar bra, önskvärd; den andra dålig, oönskad.

Aktivitet upplevs ofta som icke önskvärd då den kräver en målriktning, en känsla av ansvar. Den kräver den mogna personlighetens jagförnimmelse som hanterar personliga begränsningar och livets svårigheter på ett sådant sätt att dessa begränsningar gradvis avlägsnar sig själva. Om man är helt identifierad med sitt ego, måste det vara skrämmande att agera, eftersom egot inte är rustat att ta sig an målmedveten handling utan att vara motiverat, buret och väglett av det verkliga jaget. Det har helt enkelt inte förutsättningarna till sitt förfogande. När människor inte är i kontakt med det verkliga jaget, oavsett hur mycket läpparnas beaktelse de kan ge det, måste de vara rädda för alla krav som aktivitet ställer på dem. Det passiva, statiska tillståndet tycks då vara önskvärt eftersom det inte ställer några krav; det för inte med sig några skrämmande förväntningar eller förpliktelser.

Det är också sant att när du uteslutande identifierar dig med ditt ego och undviker eller negligerar att en mer universell del existerar inom dig, är du ofta lika rädd för passiviteten. Det passiva tillståndet implicerar då hjälplöshet. Det passiva tillståndet måste implicera hjälplöshet när aktiviteten avvisas, fruktas och undviks, för då är hjälplösheten en naturlig följd, ett direkt resultat. Om du inte handlar målmedvetet, i de inre, universella lagarnas bästa intresse, då blir du verkligen hjälplös; du blir ett offer för omständigheter utanför din kontroll. På en nivå finner du dig följaktligen ofta i ett läge där du undviker aktivitet utifrån rädslan för att du kanske inte är kapabel att uppfylla aktivitetens förutsättningar, medan du på en annan nivå även är rädd för det passiva tillståndet, till och med för en sund passivitet. Eftersom du inte kan särskilja sund från stagnerad passivitet, blir du överaktiv och fjärrad från ditt verkliga jag.

Med dessa idéer, mina vänner, kan ni se en mycket viktig förbindelse mellan den negativa uppfattningen om livet, vilket också implicerar ditt innersta jag eftersom dessa är identiska. Om du är misstänksam och rädd för ditt innersta jag, hur kan du vilja upprätta kontakt med det? Den enda lösningen tycks då vara att koncentrera alla energier och krafter i ditt yttre egojag, så att du blir mer och mer frånkopplad ditt innersta väsen och dess livsgivande krafter. Du fortsätter sedan att tvinga in dig själv i ett kärleksfullt tillstånd, inte bara för att du har lärt dig att detta förväntas av samhället, utan också för att följa kraven från ditt innersta samvete som aldrig helt kan tystas. Sist men inte minst gör du det för att lyckas få tillgivenhet, kärlek, godkännande, respekt och acceptans, utan vilka det inte är möjligt att leva.

Du tvingar dig alltså att älska med ditt egojag, vars försök förstås är dömt att misslyckas. Egot kan omöjligt, som jag tidigare har sagt, ge dig dessa förmågor. Det kan inte ge vad det inte äger. Varhelst du har genuina kärleksströmmar, kommer de från ditt innersta väsen, oavsett hurvida du erkänner dess existens på en medveten nivå eller inte. Dessa strömmar tar sig därför in i din personlighet nästan genom bakdörren, så att säga. Men när detta är omöjligt på grund av att dörren är för hårt stängd, gör du dig avskuren från kärlekens livsström och dess vitaliserande natur, vilket resulterar i ökande känslor av tomhet, hjälplöshet, förtvivlan och isolering. Du försöker då motverka dessa känslor med den mödosamma ansträngningen att försöka älska med ditt ego. Dessa ansträngningar utmattar dig och ju mer utmattad du är, desto mer drar du dig undan från aktivitet som framstår som ytterligare en belastning för det utmattade egot. Du flyr då in i passivitet som framstår som en lättnad och som följaktligen blir det önskvärda tillståndet. Men passiviteten uppfyller dig aldrig; den lämnar dig alltid tom, otillfredsställd och alltmer rädd, som alla falska lösningar gör. Ju längre du flyr, desto mer apatisk blir du, för på ett naturligt sätt har den sunda passiviteten vid denna tidpunkt omvandlats till sin förvrängda, apatiska form. Vid det här laget har du inte mycket vitaliserande livsrörelse och aktivitet kvar. Alla som har fått känna på ett sådant tillstånd vet att apatins statiska livlöshet inrymmer en mycket större skräck än någon levande smärta eller olycka någonsin skulle kunna inrymma.

Saken är den, mina vänner, ni behöver kontakta det verkliga jaget och tillåta det att agera, oavsett hur tveksam, motsträvig eller rädd du kan vara. Detta är den centrala punkt som ni behöver arbeta på för att föra samman alla svårigheter i en enda enkel förenande inre rörelse. Utan ditt verkliga jag är det inte möjligt att finna livets överflöd och vidöppna expansion som ursprungligen och i grunden är tillgängligt för dig, där du kan röra dig och växa utan hot och finna ditt eget sanna väsen. Utan att aktivera det verkliga jaget, kan kärleken inte komma in i dig och du blir således inte bara isolerad och misstrogen, utan ditt samvete kan aldrig ge dig vila. Även om icke-kärleken bara utgör en minimal del av dig, jämfört med de stora områdena i din personlighet där du faktiskt älskar, kommer ditt samvete fortfarande inte att låta dig vila. Detta kan ta alla möjliga former och förstöra dina bästa intressen.

När du identifierar och upprättar kontakten med det inre verkliga jaget, kan aktivitet vara något rofyllt och passivitet kan vara förnyande. När det verkliga jaget har befälet, kan aktivitet och passivitet smälta samman till en enhet, så att dina reaktioner blir meningsfulla och avslappnade och handling blir något önskvärt i sig. På samma sätt kommer passiviteten inte att föra med sig något hot om hjälplöshet, eftersom du litar på dig själv och livet. Allt detta vilar på att den avsiktliga, precisa och direkta aktiveringen av ditt innersta väsen.

Jag hör ofta mina vänner säga: ”Å ja, om jag bara kunde, men jag är ännu inte förmögen att vilja kontakta mitt verkliga jag.” De fortsätter sedan att vänta på att ett mirakel ska ske, antingen

inifrån eller utifrån, så att de plötsligt vill agera konstruktivt – i detta fall aktivera det inre universella centrumet. De väntar som om något annat än deras eget direkt tillgängliga medvetna jag skulle ingripa för att driva dem. Men så kan det aldrig vara. Ni skulle kunna vänta för evigt på det tillfälle när ni skulle kunna säga ”Jag ska göra det, jag vill, jag ska försöka” oavsett motstånd, tvivel eller rädsla. Utforska möjligheten av att upptäcka den här kärnan av kraft, intelligens, känsla och harmoni genom att ge den varje chans. Du måste helhjärtat engagera dig i den möjligheten, även om den just nu bara är en möjlighet. Hur kan den annars bli en upplevd verklighet? Inte genom en teori eller något som sker utifrån eller inifrån. Du måste få det att hända. Med detta tillvägagångssätt gör du kontakten möjlig, även om bara trevande till att börja med, så att ditt verkliga jag gradvis uppenbarar sin verklighet för dig. Denna handling måste utgöra åtagandet från din sida.

Finns det några frågor om detta ämne?

FRÅGA: Är livscentrumet som man förbinder sig till beläget i de subtila kropparna eller finns det i de fysiska organen eller den fysiska strukturen? Eller var finns det?

SVAR: Det finns i dem alla. Det utgör livet självt som transcenderar allting varhelst det kan finna en öppning. Det kan av sin egen natur inte finnas mer på ett ställe och mindre på ett annat, för det utgör i själva verket inte en fast plats. I er illusoriska syn på tid, rum och rörelse tycks livscentrumet vara beläget djupt i solar plexus. Detta är inte en fullständig illusion i den mening att det faktiskt är här som det manifesterar sig mest märkbart, men enbart på grund av att det är här som ni är mest mottagliga, mest sårbara och mest öppna. Det strömmar i själva verket genom varje lager av din organism, genom allting som utgör hela din varelse, förutsatt naturligtvis att det både är aktiverat och inte hindrat av organismen. I den utsträckning som det inte är aktiverat, kan det inte nå de yttre lagren av din personlighet. Vid fysisk sjukdom förblir kroppen under en viss tid inaktiv i områdena som är påverkade av sjukdomen, på grund av motsvarande mentala och känslomässiga blockeringar, förvrängningar och missuppfattningar.

När du är sjuk i din utblick, i dina inställningar och därför i ditt liv, är det verkliga jaget blockerat och dess emanation kan inte tränga in i dessa psykiska områden. Man kan då säga att det inte når de yttre personlighetsnivåerna och det återfinns då endast i djupet av den andliga subtila kroppen. Det är därför som jag sa, för många år sedan när mina vänner började på denna väg, att ni först behöver tränga igenom masken som döljer era destruktiva inställningar. Ni är så rädda för att göra det på grund av att ni tror att detta destruktiva jag utgör er ultimata verklighet och att det enda goda finns i er fasad. Först när den första striden är vunnen, kan de destruktiva strömmarna släppas ut så att de kan återställa sig i sin ursprungliga form, det dolda verkliga jaget som då börjar manifesteras sig.

Detta är det enda sättet som det verkliga jaget kan bli en verklighet. Det kan sedan strömma igenom de yttre personlighetsnivåerna och läka förvrängningarna. En helt självförverkligad person kommer att levandegöras av det verkliga jaget på alla nivåer, såväl fysiskt som känslomässigt och mentalt.

FRÅGA: Jag har kommit dithän att jag mediterar för att aktivera det verkliga jaget för att få kärleken att komma igenom, då jag har upptäckt min missuppfattning vad gäller andlighet och den fysiska kroppen. Men det är fortfarande dött. Jag har inte kunnat aktivera det.

SVAR: Detta är helt naturligt, min vän. Glöm inte hur djupt indoktrinerad den här rädslan är i dig. Hur många år bara i denna livstid, för att inte tala om alla andra livstider, har du inte betingat dig till ett reaktionsmönster, en inriktning och ett sätt att fungera, som inte kan brytas plötsligt? Detta går ännu djupare än du är medveten om. Du har nyligen nått de första föraningarna om detta faktum, vilket är en enorm seger på din väg. Lite i taget kommer du att börja inse hur mycket djupare den här rädslan är ingrodd i dig. Du kommer att bli medveten om mer specifika orsaker till denna rädsla, förutom orsakerna som du redan känner till som du kommer att uppleva på en djupare nivå. Allteftersom du gör det, kommer den tunga muren, den tjocka dimman, labyrintherna av förvirring som täckte det verkliga jaget med dess starka, underbara känslor, att lösas upp, lite i taget. Du har redan uppnått en viss preliminär insikt i den här rädslan, och den insikten kommer att öka allteftersom du observerar dina reaktioner när du uttrycker önskan om att känna kärlek i hela din person, även i din fysiska kropp.

FRÅGA: Du relaterar döden till en avsaknad av kärlek. Hur kan man då förklara den fysiska döden?

SVAR: Den fysiska dödens manifestation i den här mänskliga tillvarosfären är just dualitetens resultatet. Dualiteten är ett resultat av felaktiga föreställningar. Felaktigheter innebär i sin slutliga analys att livet och universum missförstås. Individerna tror därför att livet är farligt, fientligt, en kraft som man behöver försvara sig mot. Detta försvar måste utesluta alla inställningar av öppenhet, inkludering, rörelse mot den andra – det vill säga kärlek. När den rörelsen saknas, följer stagnation, stillastående och icke-liv – det vill säga död.

Felaktigheter jämförs med icke-kärlek. Icke-kärlek står i direkt motsättning till livet som det verkligen är, i sin potential, i sin väntande beredskap att vecklas ut närhelst det tillåts att göra det, närhelst lämpliga och sanningsenliga begrepp inte blockerar vägen. Detta liv utgör en kontinuitet, en process som evigt rör sig, som endast kan förnimmas när det personliga psyket följer sin egen livsrörelse. Detta är en matematisk ekvation.

FRÅGA: Jag kan förstå det, men jag vet att det är mitt öde att dö, även om jag är förmögen att älska.

SVAR: Nej, detta handlar om grader. Människor befinner sig i ett övergångsskede i utvecklingen. Individen kommer inte från ett tillstånd där fullständig icke-kärlek råder, där det finns en mycket liten mängd liv. Det oorganiska livet skulle ligga närmast detta livstillstånd där det inte finns någon kärlek. En fullständig kärlek å andra sidan, där det inte längre finns någon splittring, ingen uppdelning, inga felaktiga föreställningar, finns där det universella medvetandet är fullständigt förverkligat. Där det inte finns någon dualitet, finns det inte något livet kontra döden. För att nå dit måste den mänskliga individen gå igenom mycket långsamma utvecklingsstadier.

FRÅGA: I mitt arbete på denna väg upptäckte jag att jag aldrig älskade något eller någon; mitt enda sätt att älska är neurotiskt. När jag lyssnar på ditt föredrag är jag intresserad av att hitta mitt verkliga jag i detta avseende. Kan du ge mig lite hjälp?

SVAR: Jag skulle råda dig till att fråga dig själv specifikt i vilken utsträckning du tror att livet är emot dig, så att du inte vågar älska. Sätt ord på de mycket specifika idéerna du har. I vilka särskilda avseenden antar du att livet är emot dig.

FRÅGA: På alla sätt.

SVAR: Det räcker dock inte att erkänna detta på ett så allmänt sätt, för det stämmer inte heller helt. Det behöver göras specifikt. När detta är gjort, titta på de skriftliga uttalandena och börja sedan undra. Säg till dig själv: "Jag kanske misstar mig, det kanske inte är på det här sättet." Du behöver ge tillåtelse för möjligheten att du kan missta dig. Människor blir så ofta kvar i en flaskhals på sin väg på grund av att de inte rör sig bort från den felaktiga slutsatsen. De har upptäckt den, de vet i princip att den är felaktig, men de stannar kvar vid den och säger till sig själva "Det är på det här sättet jag känner" och väntar på att de ska känna annorlunda utan någon ansträngning från deras sida. Men upplösningen kan endast komma när du på allvar ifrågasätter dina slutsatser och erkänner att saker skulle kunna vara annorlunda. Ett antagande måste utmanas när det väl har uttryckts i exakta ord, såsom: "Jag förväntar mig att livet ska vara på det ena eller andra sättet, åtminstone vad mig beträffar." Sedan ger du utrymme för sanningen som aldrig kunde komma in i de stängda kamrarna som dina mörka, dystra missuppfattningar om livet och din egen innersta natur utgör.

FRÅGA: Vi har alla förlorat en vän nyligen som stod mycket nära detta arbete. Jag undrar om vi skulle kunna vara i kontakt med honom på något sätt?

SVAR: Det viktiga är inte att vara i kontakt med någon enskild individ i den icke-fysiska världen, utan att alla individer, var de än befinner sig, är i kontakt med detta innersta jags centrum som är universellt. Allting annat faller på plats och förenar dem som sträcker sig ut i kärlek. Att upprätta kontakt på det sättet är inte nödvändigt och inte heller riktigt till hjälp för någon av de berörda. Det skiftar tonvikten från vad som är viktigt till något som egentligen är oviktigt. Jag vet att vissa människor kan bli besvikna på ett sådant svar och kan felaktigt tro att detta är ett avfärdande eller en brist på omtanke. Mitt svar ser ut att vara förnekande, eftersom föreställningarna som de fortfarande har om livet och jaget ännu inte är inriktade på en universell förståelse. De kommer så småningom att se att det verkligen finns mer sanning och mer kärlek i att lägga tonvikt på allt som främjar kontakten med det enda som verkligen betyder något: självförverkligande. Då sker kärleken mellan individer friskt och naturligt, på bästa möjliga sätt. Att vara i kontakt med människor som inte längre befinner sig i kroppen kan inte riktigt vara ett uppfyllande förhållande, någonsin. Det måste på något sätt leda till en flykt från just den tonvikt som är så viktig. Kontakten söks ofta för att lindra tvivel och smärta, men den åstadkommer aldrig det på ett genuint och bestående sätt.

FRÅGA: Men skulle inte en kontakt ge styrka till den avlidne personen?

SVAR: Nej, nej. Människor som är inriktade på att sträva och växa kommer att ha all kontakt som är nödvändig i sin egen värld. Samma lagar finns där som här. När du inte vill sträcka dig bortom dina begränsningar och felaktiga föreställningar, kan ingen i världen hjälpa dig. Detta vet ni mycket väl. Men i samma stund som du gör det, kommer det hjälp från alla håll. Varför skulle detta vara annorlunda i en annan medvetandedimension? Kärlek ger styrka och den kan utvidgas och expanderas oavsett var individer befinner sig. För detta är en uppenbar kontakt inte nödvändig.

Må kärleken och styrkan och sanningen expandera inom er, i ert eget innersta väsen. I den grad som ni låter detta ske, blir ni mottagliga för kärleken och styrkan och sanningen som kommer från andra till er, som finns i luften omkring er, i luften ni andas. Din blick kommer att förändras. Dina insikter och varseblivningar kommer att förändras i den grad som kärleken och styrkan och sanningen från ditt innersta väsen förenas med andras. Var i frid. Var i sanning. Var i dig!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16